

POSLEDNÍ ŽIVOT 1
ALEXEJ
OSADČUK

PARCHANT

FANTOM
PRINT

Alexej Osadčuk v nakladatelství

FANTOM
PRINT

série Mirror World

Projekt Každodenní rutina

Citadela

Pout' vyděděnce

Soumračný obelisk

Zakladatel

série Poslední život

Parchant

Hranice*

Krevní pouta*

* připravujeme

ALEXEJ OSADČUK

PARCHANT

POSLEDNÍ ŽIVOT 1

FANTOM
2024 *PRINT*

Alexey Osadchuk
Bastard, Last Life, Book # 1

Copyright © Alexey Osadchuk 2022

Translation © Kateřina Niklová, 2024
Cover © Valeria Osadchuk, 2022

ISBN 978-80-7594-154-1

FANTOM
PRINT

KAPITOLA 1

„Plukovníku, přivedli vězně, jak jste poručil!“

Dunivý bas důstojníka mé eskorty ke mně dolehne z kutlochu ředitele věznice na druhé straně širokých ocelových dveří.

Tohle vězení není váš typický „supermax“, ne – tohle je Díra. Jedno z nejmizernějších míst na naší planetě. Z Díry se nikdo nikdy nedostane. Až si zdejší vězni odpykají své doživotní tresty, má tohle místo dokonce i vlastní krematorium, kde se zbaví jejich těl.

„Pošlete ho dovnitř,“ slyším skrze škvíru ve dveřích úsečný rozkaz.

Ředitele slyší i druhý důstojník eskorty, který na mě dohlíží v přijímací místnosti, a hrubě mě postrčí ke dveřím.

„Mazej!“

Za řinčení řetězů kulhám vstříc muži, který tady tomu vládne. Bolí mě celé tělo, což mi stěžuje koncentraci. V podstatě je už po mně. Nezbyvá mi moc času a už teď určitě páchnu smrtí. A to jak doslova, tak přeneseně. Moje popáleniny a řezné rány začínají hnisat. Ostrá bolest, která mi při každém nádechu vystřeluje ze zlámaných žeber, narušuje moje soustředění. Ale držím se.

Jediné, co uchovává v mém fyzickém těle jiskřičku života, je rezervoár energie, který udržuje v chodu můj energetický systém.

Dovnitř kanceláře udělám pouhé tři kroky. Pak mi na obě ramena dopadnou ruce jako lopaty a důstojníci eskorty vedle mě strnou jako kámen. Zatracení mutanti...

Pouta na rukách i na nohách, propojená pavučinou ocelových řetězů, dva šest stop vysokí surovci po mém boku

a náhubek – jsem spoutaný jako divoké zvíře. Hlídací psi ředitele Díry si svoje peníze opravdu zaslouží.

Rychle se rozhlédnu po místnosti. Zrak se mi s každým dnem zhoršuje. Zachraňuje mě pravé vidění. Vyplňuje mezery. Široký stůl z narudlého dřeva. Uprostřed kanceláře tlustý koberec, na který mi není dovoleno šlápnout. Drahý nábytek, klimatizace, velká pohovka u okna. Láhev se drahým chlastem jiskřící ve vzdálené kredenci. Ředitel Díry se tu hezky zařídil.

A tady ho máme. Pánovitě sedí v koženém křesle a líně listuje nějakými papíry. Všimnu si povědomého špinavě zeleného rohu na složce. Pročítá si moje záznamy.

Plukovník vypadá asi na padesát. Hlavu má jako kulečníkovou kouli. Masité líce a široký buldočí ksicht. Robustní postavu. Úzká ramena.

Jeho tlusté chlupaté prsty beze spěchu listují mojí složkou. V jeho očkách, posazených blízko u sebe, vidím nefalšovanou zvědavost. A taky podlost a ďábelské potěšení. Ach, jak se mu kroutí rty. A pak si je olízne. Jako velká, obrovská ropucha, která se chystá spolknout mouchu.

„No, no, no,“ zamumlá odporně a předkloní se jako padouch z kreslené grotesky. „Podívejme se, kohopak to tu máme!“

Když nijak nereaguju, ohavně se pousměje a opře se vzad. Křeslo žalostně zapraská.

„Jen si to představte!“ pokračuje v týrání. „Sám Šejdíř! Ano, ano, slyšel jsem o tobě všechno.“

Ředitel se zachechtá a spiklenecky na mě mrkne.

„Když mi tvoje složka přistála na stole, nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Měl jsem to za vtip... Ale ne – byla to pravda. Fakticky ses dost nechvalně proslavil. Prostě jsem nečekal, že skončíš zrovna tady. Ale víš ty co? Mám tu nejružnější týpky. Spoluvězni se ti určitě budou líbit.“

Plukovník si hlasitě odkašle a otevře moji složku na první stránce. „Tak jo. Celé jméno: Jack Smith. Haha... jak origi-

nální. Věk: třicet dva. Sirotek. Zajímalo by mě, kolik z toho je pravda.“

„Mlčím. Náhubek maskuje můj dravčí úsměv. Do toho, ty hnusáku. Uspokoj svoji zvědavost. Zkus se mě na něco zeptat. Jestli se to lidi, kteří dali moji složku dohromady, dozví, Díra bude mít nového ředitele. To ti zaručuju.“

Plukovník zmlkne. Trhne sebou. Musel si uvědomit, že řekl příliš. Střelí nevraživým pohledem po mojí eskortě. Tvoří ji samozřejmě naprostí tupci, ale i jim muselo dojít, že „Šejdír“, který jim spadl do klína, není žádný obyčejný lotr. Jestli o zvědavosti svého šéfa poví těm správným lidem, mohlo by jim to vynést malý bonus.

Ale zpátky k mému životopisu. Údaje ve složce jsou naprosto přesné. Jsem sirotek. O svém otci nevím vůbec nic a máma krátce po porodu umřela na horečku. Stará cikánka, která jí posloužila jako porodní bába, se mě jako novorozeněte ujala. A vychovala mě. Během dospívání jsem ale měl i řadu učitelů. Moje dětství v potulném cirkusu, který stařenu zavedl do všemožných koutů světa, utvářeli lidi nejrůznějšího ražení.

„Máš sestru...“ Plukovník se vrátí ke čtení.

„Měl...“ zachraptím.

„Cože?“ Překvapeně vzhledne. Oči se mu nebezpečně třpytí. Malý paša není zvyklý na to, aby mu někdo skákal do řeči.

Cítím, jak se mi ocelové prsty důstojníků eskorty zarývají do ramen. Ztracení mutanti. Mají fakt sílu!

„Měl jsem sestru,“ zopakuju pevně skrze zuby zařáté bolesti.

Na kratičký okamžik mi před očima vyvstane Thaisina tvář. Její velké oči modré jako moře. Dolíčky ve tvářích. Neposedná ofina. Dívčí pihy na pršáčku. Zklamal jsem a neochránil tě, sestřičko. Je mi to tak líto...

„Tak se na to podíváme,“ řekne ředitel a rychle prolistuje moji složku. „Aha, tady to je. Thais Smithová. Dvacet let. Zemřela na předávkování drogami. Takže narkomanka...“

Mým tělem se rozlije vlna energie. Svaly se mi napnou jako pokaždé před útokem. Tihle hlídači si ale svoje prachy fakt zaslouží – okamžitě vycítí hrozbu. Pár strkanců a jsem na kolenou, kde mě drží jejich zdegenerované masité pracky. Genetická regrese. Bestie bez mozku!

Plukovník předstírá, že si ničeho nevšiml, a dál listuje stránkami. A jakoby mimochodem mi řekne: „Tohle malé číslo ti vynese měsíc na samotce. Ale pojďme dál... Takže co ještě stojí v záznamech našeho nového přírůstku? Neoprávněný vstup, týrání, úmyslné ublížení na zdraví, vražda... V podstatě sis odškrtl všechno. A kvůli čemu tě nakonec dostali? Jestli se nepletu, lidi jako ty je obvykle těžké dopadnout, ne?“

Plukovník dramaticky mlaskne a posměšně řekne: „Co? Narazil jsi na rovnocenného soupeře? Měl ses za nejsilnějšího a nejchytřejšího? Myslel sis, že syn lorda bude mít v ochrance samé slabochy?“

Ředitel Díry si odfrkne a dodá: „No, teď jsi tady. Haha... K mému nesmírnému potěšení. Takže si zvykej. Tohle je teď tvůj domov. Jak už jsi určitě slyšel, odsud se nikdo nedostane.“

Najednou se ředitelova nálada změní. Jeho nejapný, posměšný tón zmizí. Kdyby hlas dokázal trávit, svíjel bych se v předsmrtných křečích na podlaze.

„Bude to takhle, hajzle! Dobře poslouchej. Tady nejsi nikdo. Už nemáš jméno, natož minulost nebo budoucnost. Jsi jenom číslo. Od této chvíle patří tvůj život mně. A tím to hasne! Skončil jsem s ním. Ať už tu kupu hnoje nevidím!“

„Kam ho máme dát, plukovníku?“ zahřímá důstojník eskorty po mojí pravici netečně.

„Na Dno,“ vyplivne šéf úsečně a dodá: „Na měsíc.“

***

Ted' už chápu, proč tomu říkají Díra. Vězení se nachází v podzemí. Je to betonová kapsa, sedm pater hluboká. A já jsem

na samotném dně. V úzké, tmavé, studené cele. Aspoň že mi sundali pouta a náhubek.

Nějaký čas trvá, než si zvyknu na nepřítomnost světla. Mohl bych přepnout na noční vidění, ale rozhodnu se nemrhat energií. Budu ji potřebovat.

Když moje oči víceméně přivyknou, rozhlédnu se po svém novém domově. V zadním levém rohu je v podlaze otvor. Podle výmluvného smradu to má být záchod.

Asi čtyři stopy nad ním zeje v kameni škvíra, ze které kape voda. Přeježu prsty po vlhké stěně a zvednu si je k nosu. Podle vůně se zdá být v pořádku. Aspoň neumřu žízni.

V levém koutě stojí groteskní kus páchnoucího, shnilého dřeva – moje postel. Vypadá dost hrubě, ale jsem za ni vděčný. Fakticky. Aspoň nebudu muset spát na kamenné podlaze.

Vlhké stěny, nasládlý pach plísně, chlad – ropušácký plukovník určitě nečeká, že mě za měsíc najde živého. Ředitel přímo zářil radostí. A není divu – vrah syna jednoho z nejvlivnějších lordů ze Starého světa právě skončil v jeho Dře. Nejspíš doufá v hezkou odměnu od hlavy rodu Darem.

Mimochodem, všecko, co si o mně přečetl, byla čistá pravda. Jsem chladnokrevný zabiják. Vloupal jsem se do sídla Daremů a zmasakroval celý tým strážců. Potom jsem vyhledal dědice starobylého klanu, zlámal mu všechny kosti v těle, vykastroval ho a oddělal. A vůbec toho nelituju. Kdybych dostal druhou šanci, udělal bych to znovu.

Ale když nadešel čas zmizet, štěstí mě opustilo. Na scéně se objevila osobní stráž pána domu. Zareagovala rychle, ale já se taky nechal při mordování jeho synáčka trochu unést. Navíc to bylo poprvé, co jsem se v boji postavil nadanému. Nadanému jako já. Porazil jsem ho, utéct už jsem ale nestačil. Byl jsem prostě na maděru.

Takže zbývá jediná otázka. Proč pořád žiju? Odpověď se mi zdá zjevná. Lord Darem chce, aby vrah jeho syna před smrtí doopravdy trpěl.

Ropušácký plukovník měl pravdu ve všem až na jednu věc – moje Thais nebyla žádná narkomanka.

Těžce vydechnu. Thais nebyla moje pokrevní příbuzná. Byla sirotek jako já. Ale na rozdíl ode mě měla to štěstí, že poznala své rodiče. Osud ovšem poslal jejího otce do války, ve které padl při hájení zájmů nějakého aristokrata. Její matka, akrobatka, se při nějakém triku neudržela lana, spadla a zabila se.

Co si pamatuju, byla Thais vždycky se mnou. Vždycky byla moje sestřička. Jeden bez druhého jsme byli pouze jednou, na dlouhé dva roky, kdy jsem sloužil v legii lorda Cartera. Kvůli svému pletichaření se ocitl v menší válce se sousedem kvůli spornému území.

Během toho konfliktu se poprvé dostalo uznání mým dovednostem a po válce jsem začal dělat „menší práce“ napřed pro lorda Cartera, pak i pro ostatní aristokraty. Kterákoli z mých misí pro mě mohla skončit smrtí. Právě tehdy mi zesnulý lord Carter dal přezdívku „Šejdíř“. Mojí specializací byly riskantní operace, ve kterých už mnozí jiní selhali. Odváděl jsem čistou, kvalitní práci, která se nedala vystopovat. A za to jsem si nechával dobře zaplatit.

Můj podnik se rychle rozjel. Získat Thais do péče nebylo nijak těžké a od té doby byla podle všech dokumentů moje sestřička.

Stalo se to, když jsem byl venku za prací. Moje sestra se na kamarádkině večírku seznámila s Daremem Juniorem. Odvezl si ji a celý další týden ji znásilňoval. A když ho unavila, přenechal ji svojí ochrance.

Cítím, jak mi po studených tvářích stékají horké slzy. Poprvé za hodně dlouhou dobu.

Moje sestřička už na mě nedokázala dál čekat. Vzala věci do svých rukou. Odpočívej v pokoji, čistá duše.

Vzpomínám na to, jak ten hajzlík před smrtí pištěl. Žádnou úlevu mi to bohužel nepřineslo. Thais byla pořád mrtvá.

A já zůstal na světě sám.

***

Mrznu, stočený do klubíčka na tvrdé palandě. Snažím se držet co nejdál od stěny. Jinak ze mě beton vysaje poslední zbytky tepla.

Pravý bok mě nesnesitelně bolí, vnitřní orgány mám ale nepoškozené. Zdejší bachaři fakt umí člověka zmlátit, jenže já jsem houževnatý. Ocitl jsem se už v nejrůznějších malérech. Šejdíř je vzácné zboží. A hlavně – nedá se jenom tak oddělat.

„Žádný strach, vy zrůdy, však se ještě potkáme,“ zachraptím do ticha. „A uvidíme, kdo koho dostane příště...“

Cítím, jak mě postupně zmáhá dlouho očekávaný spánek. Sním o moři. S Thais utíkáme směrem k pláži. Vylezu z vody a zaujmu legrační pózu, Thais mě vyfotí.

Je ráno a moře se ještě nestačilo zahřát. Musím se zabalit do ručníku a lehnout si na sluníčko. A pak přijde vytoužené teplo. Přestanu se chvět. Odhodím ručník a natočím záda slunečním paprskům. Trvá jen několik minut, než mi začne být horko. Jak příjemné!

Během chvíle se začnu přehřívat. Je čas schovat se do stínu. Po několika vteřinách si uvědomím, že slunečník nepomáhá. Tělo mám zbrocené potem. Divné. Rozhlédnu se kolem, ale lidé dál polehávají na sluníčku, jako by se nic nedělo. Zdá se, že jsem jediný, který zažívá něco divného.

Zrychlí se mi tep. Srdce se mi začne třepotat v hrudníku jako ptáček v kleci. Co se to děje? Na okamžik zavřu oči a udělám si pohodlí. Doruda rozpálenými zády se opřu o něco studeného a vlhkého. Uf! Jak příjemné! Chlad je moje spása. Rozleje se mi po zádech, pak po ramenou a nakonec dolů k pasu.

Počkat!

Prudce otevřu oči. Sen je rázem pryč. Jsem zpátky ve tmavé cele na dně proklaté Díry. Žár je nesnesitelný, jako bych byl v jednom ohni. Koho by napadlo, že chladné betonové stěny mohou být tak příjemné? Plukovník musel koneckonců očekávat jiný výsledek.

Co se to, k čertu, děje? Že by snad vězení hořelo? Ne. Kdepak. Mizerný svět okolo mě se nijak nezměnil. Příčinu musím hledat uvnitř. To já celý hořím. Můj vězeňský mundúr je promáčený potem. Srdce mi rychle tluče. Třesu se po celém těle. Mám pocit, jako by se mi ve zrychleném tempu stahovaly všechny svaly. A teď mě bolí kosti. Je to nesnesitelná bolest... Snažím se vykřiknout, z hrdla ale vymáčknu jenom ubohé zachroptění. Moje tělo se začne horečnatě svíjet, až mi praskají klouby.

Přepadne mě úzkost a můj mozek se freneticky snaží zanalyzovat situaci. Kdokoli jiný by se už plně oddal bolesti. Ale já nejsem jen tak někdo.

Jako první mě napadne, že mě otrávil, a nejspíš tomu tak i je. Jenže jak? Nemohlo to být jídlem ani vodou. Naposledy jsem jedl a pil v kapitánově domě.

A nevzal jsem si ani žádné léky. Nikdo mi nedal žádnou injekci. Takže zbývá samotná cela.

Poslední, čeho jsem si všiml, než jsem ztratil vědomí, byl silný zápach plísně. To je ono. Plíseň! Matně povědomá nasládlá vůně. Jenom jeden jed vyvolává tyto příznaky. Polibek královny močálů...

K čertu s tebou, starý Dareme! Takže ses přece jenom rozhodl mučit mě! Bez protilátky se z tohohle maléru bohužel nevyškrábu. I kdybych použil celou svoji ušetřenou energii, k ničemu by to nebylo. Polibek královny močálů zabíjí pomalu. Mučivá bolest je prakticky zaručena. A než mě může napadnout cokoli dalšího, tma mě celého spolkne.

Zvláštní. Ačkoli se zdá, že jsem v bezvědomí a ve tmě, připadám si vzhůru. Jak je to možné? Na tom nesejde. Aspoň že bolest je pryč.

„Ahoj,“ ozve se ze tmy ironický mužský hlas, ze kterého se celý otřesu. Nebo to aspoň toužím udělat. Bez těla se dost dobře trást nemůžete.

„Kdo je tam?“

Hlas se zachechtá.

„Vůbec ses nezměnil.“

„Známe se?“ zeptám se tmy.

„Dalo by se to tak říct,“ odfrkne si hlas.

„Jsem mrtvý?“

„Skoro,“ odpoví hlas. „Tvůj život visí na vlásku. A, ano, veškerá naděje je marná. Smrti neunikneš. A není to žádný slovní obrat, jako když lidi mluví o tom, že jednou všichni umřeme. Pro tebe už to neplatí. Jen ať víš, tvoje smrt bude dlouhá a mučivá.“

„Polibek královny močálů...“ hlesnu neslyšně.

Tajemný hlas mě přesto slyší.

„Znáš ho?“ zasměje se. „Chytrý kluk. Sám ředitel věznice jím nechal potáhnout všechny stěny.“

„Snaží se vlichotit do Daremovy přízně,“ vymáčknu ze sebe vztekle.

„Tohle děláš vždycky,“ odfrkne si hlas. „Bereš si na mušku protivníky, kteří jsou mnohem silnější a mocnější než ty. A důsledkem je, že pokaždé umřeš mladý. V rozkvětu sil.“

Napnu se.

„Co to má znamenat?“

„Znovuzrození, reinkarnace. Slyšel jsi o nich někdy?“

„Slyšel. Ale vždycky jsem si myslel, že to jsou jenom žvásty. Jsi Smrt?“

„No,“ protáhne hlas. „Pokud ti to usnadní pochopení konceptu, proč ne? Mluvím s tebou ale proto, že už hodně dlouho sleduju všechny tvé životy. Mám to v popisu práce.“

„Chápu,“ řeknu zamyšleně.

„Nechápeš vůbec nic,“ zachechtá se hlas. „Ani zdaleka nemůžeš docenit, co se tu děje. Ale to nevadí, protože to jde mimo tebe. Tvým úkolem je rodit se a umírat. Mým je pozorovat tebe a jiné, jako jsi ty. Ale musím říct – ty jsi můj oblíbenec. S tebou se nikdy nenudím. Ty své životy jenom nežiješ, ty se řítíš kaleidoskopem událostí. Ten druhý tráví celý čas spichováním kalhot v nějaké nudné dílně. Potom zestárne a zemře na mrtvici nebo srdeční infarkt. S ním se

nedá o ničem mluvit. Ale ty jsi něco docela jiného! Škoda, že tohle je tvůj předposlední život v tomto Cyklu.“

„Co to znamená?“

„Tak jo, koukni,“ řekne hlas. „Všecko má svůj začátek a konec.“

„Nějaké výjimky?“ nepřestávám se ptát. Z nějakého důvodu mi připadá fakt důležité ujistit se o tom, že mám před sebou ještě hodně životů. I když tohle je poprvé, co o tom slyším. Pak si ale uvědomím, že kladu pitomé otázky. Jako by mi někdo napovídal, na co se zeptat a jak.

„O žádných nevím,“ odpoví hlas. „Ale žádný strach. Mám pro tebe i dobré zprávy. Doufám, že je oceníš.“

Potlačím nutkání položit další pitomou otázku a držím jazyk za zuby.

„Tohle!“ zvolá najednou hlas. „Přesně tohle mám na tobě rád! I teď se snažíš vzdorovat a plavat proti proudu. Což je důvod, proč jsem se rozhodl dát ti tři dary.“

Hlas, který mi zjevně čte myšlenky, ze tmy řekne: „Děláš dobře, že zvažuješ možné háčky, ale tohle je jiné. Rozhodl jsem se odměnit tě za to, jak skvěle mě bavíš svými dobrodružstvími. Hlavně v posledních dvou životech. Do jakých malérů ty se umíš dostat! Je to fakt něco! Přesně na to rád koukám. Škoda, že ti není dovoleno pamatovat si minulé životy. Anebo je to tak možná dobře...“

Tajemný hlas se rozesměje a já zatím horečnatě vzpomínám, co přesně se tu děje, kdo tahle entita je a hlavně co ode mě chce. Nejspíš mám prostě halucinace. Pak mě ale konečně napadne fakt dobrá otázka. Vzápětí však přijdu o dech a slova mi uvíznou v hrdle.

„Ach!“ ozve se hlas. „Musíme si pospíšet, vracejí se ti totiž smysly. Cítíš to? Začínají tě napadat inteligentní otázky, kdežto předtím jsi bral všecko tak, jak ti to bylo předkládáno. Takže. Tři dary. První. Osobně ti vyberu nové tělo, ve kterém se budeš moct zabydlet, a navíc se postarám, aby bylo ve světě, který by byl zajímavý pro nás pro oba. Haha,

slibuju, že se pokusím najít něco ucházejícího. Nemůžu ti slíbit novorozeně, tělo už bude vyvinuté, ale nebude příliš staré – podívám se po nějakém, které se k tobě bude dobře hodit. Dar číslo dvě. Dovolím ti ponechat si vzpomínky na tento život a hlavně – svůj rezervoár energie. Přesto ho budeš muset ve svém novém životě zase vylepšit. Nezapomeneš tak skutečnou hodnotu svého daru. A, no, dar číslo tři... Ten dostaneš hned. Využij ho co nejlíp. Sbohem, tohle je naposledy, co mě vidíš. A ještě něco: radu na cestu. Snaž se, aby tvůj poslední život byl zajímavý a nabitý akcí! Haha! Budu se koukat.“

Chci zařvat, ale nic se nestane. Nestačím tak položit svoji velkou otázku. Ach, Thais...

Vědomí se mi vrací postupně a v útržcích. Nakrátko se vynořuju z nevědomí a zase se utápím v temnotě. Každou vteřinu při vědomí provází ostrá bolest po celém mém těle. Můj mozek ale funguje jako elektrická rozvodna a pokaždé, když toho začne být na moje nervová zakončení moc, vyhodí pojistky, což mi pomůže uchovat si zdravý rozum.

„K čertu s vámi!“ zachroptím, když konečně přijdu k sobě.

Lehnu si na podlahu, jako bych vylezl z rakve. Snažím se převzít zpátky kontrolu nad svým tělem. Zatím to moc nejde. Beton mě okrádá prakticky o veškeré teplo.

S obrovským vypětím sil se přetočím na bok. Okamžitě mě sežehne bolest. Zatnu zuby a kňourám jako zpráskaný pes. Cítím se jako flákota masa, kterou naporcovali, aby ji mohli naházet do obrovského mlýnku na maso.

Co to bylo? Kdo to na mě právě tak mile mluvil? Jed přece nepůsobí halucinace, že ne?

Jed! Správně! Polibek královny močálů! Darem! Do pekel s tím dědkem! Jaká škoda, že nikdy nedostanu šanci vyrovnat si s tím hajzlem účty!

Vzápětí ke mně přes dveře dolehne několik hlasů, pak nervózně zarachotí zámek. Když spatřím, kdo stojí v mojí cele, ušklíbnu se. Takže tady je můj třetí dar.

Dám se do pohybu a opřu se o loket.

„Jsi houževnatá malá krysa!“ zasyčí ropušácký ředitel věz-nice. Chce říct víc, ale vysoký šedovlasý muž po jeho boku zvedne ruku a plukovník sklapne.

Okamžitě dědka poznám. Lord Darem osobně. Přišel se přesvědčit na vlastní oči, že vrah jeho syna trpí. Na rozdíl od mohutných osobních strážců a plukovníka nemá respirátor. Není divu. Jeho tělo nejspíš přetéká různými protijedy a stimulanty. Boháči si můžou dovolit spoustu věcí.

Přetočím se na břicho a zvednu se na kolena. Hlava rodu Darem to vezme jako projev podřízenosti. Ach, ten vítězoslavný lesk v jeho očích. Ale upřímně, jeho oslavný okamžik nemá dlouhého trvání. Nahradí ho odpor a rozčarování. Za poslední měsíce jsem mu pravděpodobně způsobil nemalé potíže. Asi doufal, že ve mně najde hodného protivníka, který raději zemře s úsměvem na tváři. Realita je pro něj zklamáním. Před sebou má polomrtvého, duševně zlomeného ubožáka.

Přesně to chci, aby si myslel.

Lord Darem zkroutí bez jediného slova znechuceně rty a obrátí se k odchodu.

A tady je! Moje šance! Vyšlehne ze mě veškerá energie, kterou jsem si tak pečlivě uchovával ve svém rezervoáru. Svaly mi zduří silou. Moje mysl se pročistí. Jsem napnutý jako pružina.

Do toho! Jeden krok, další. Úder pravačkou. V hrdle nejbližšího osobního strážce praskne kost. Úder. Hlava druhého sebou prudce trhne vzad. Už jsem napůl venku z cely. Zmutování dozorců jsou daleko. Nezastaví mě.

Ucítím ostré trhnutí v zádech, po kterém téměř ihned následuje hlasité prásknutí výstřelu. Takže je tu ještě jeden bodyguard. Stojí za dveřmi, proto jsem si ho nevšiml. V lepších časech by mi neunikl. Ale ne dnes.

Další trhnutí. Další kulka. Mám pocit, jako by prošla přímo skrz mě. No, co se dá dělat. Tak jako tak jsem mrtvý. Dvě kulky mě jenom popoženou vpřed. Rychlým zásahem rozdrtím řediteli věznice průdušnici. Ani si neuvědomí, že už je mrtvý.

Ale lord Darem si toho vědomí je. Díky nóbl stimulantům dokonce stačí zareagovat. Pokusí se uhnout. Moje tvář se roztáhne v úsměvu, který nejspíš připomíná škleb nějakého nadpřirozeného netvora. Ne, dědku. Přijít sem za mnou bylo to nejpitomější rozhodnutí ve tvém životě. Pohled před smrtí na Šejdířův úsměv! Té cti se dostalo jen málo lidem!

Starcův krk povolí snadno. Koneckonců jsem byl vycvičen k tomu, abych se uměl vypořádat s trénovanými vojáky. Viděl jsem však různé věci.

Ležím na betonové podlaze, objímám mrtvolu hlavy rodu Darem, jako by to byl starý kamarád, na rtech mám blažený úsměv. Koutkem oka vidím, jak sebou hlaveň pistole osobního strážce cuká, žádné další kulky už ale nevnímám. Srdce mého nepřítele, které se mi žalostně chvěje pod rukou, znehybní. Dokonalý dar! Děkuju, ať už jsi kdokoli! Doufám, že se ti můj poslední výstup líbil!

Vzápětí zhasnou světla a já se znovu ponořím do tmy.